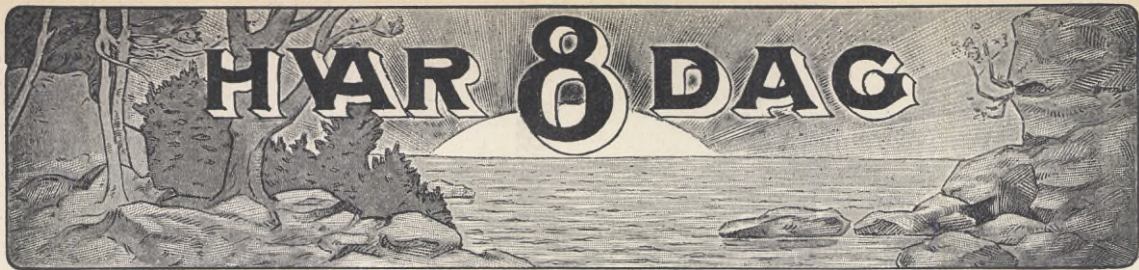

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

4:de årg.

Den 26 Juli 1903.

N:o 43

Återgifvande af text eller illustrationer ur HVAR 8 DAG utan särskild öfverenskommelse förbjudes.

INNEHÅLL: *Sven Lampa* (med porträtt o. illustr.). *De stora eldsvådorna den 15 Juli* (med 4 illustrationer). *Leo XIII's lifjånare* (med 1 porträtt). *Kejsar Wilhelm i Norge* (med 1 illustration). *Trupprevyv å Longchamps den 14 Juli* (med 2 illustr.). *Leo XIII †* (med 1 porträtt). *Ur skymningen. Skiss för HVAR 8 DAG af Eric Blacagi. Några bilder från den vackra Helsingborgsutställningen* (med 3 illustrationer). *Från riksgränspanans invigning* (med 5 illustrationer). *Finske män VI* (med 1 porträtt). *Den antarktiska undsättningsexpeditionen* (med 2 illustr.). *»Imperators»* (med 1 illustr.). *»Feldmarschall» och »Seydlitz»* (med 1 ill.). *Vettern rundt* (med 1 illustr.). *Göteborgsroddarne i Köpenhamn* (med 1 illustr.). *Den svensk-norska skyttefesten i Göteborg* (med 2 illustr.). *Vernländska sångarförbundet* (med 1 illustr.). *Några utsökta typer från hundutställningen i Köpenhamn* (med 11 illustr.). *Veckans porträttgalleri* (med 21 porträtt). *Svenska mosskulturföreningens årsmöte i Vadstena* (med 1 illustr.). *Tredje allmänna svenska fredsmötet i Östersund* (med 1 ill.). *Fyra släktled på manlig sida* (med 1 porträtt). *En norrlandsbild för dagen* (med 1 ill.) *Friluftsteater* (med 1 illustration).

BONNIERS TRYCKERI AKTIEBOLAG. GÖTEBORG. 1903

HVAR 8 DAGS FOTOGRAF I STHLM.

PROFESSOR SVEN LAMPA

Klisché: Kem. A.-B. Bengt Sjöfverparre Sthlm.—Gbg

Vid Brunnsvikens strand, den mångbesjungna, vid Albano i Stockholms närhet ligger statens entomologiska anstalt, hvilken under de år, den hittills existerat, utträtt så mycket mot de svåra insektsvärningarna i vårt land, särskildt i afseende på trädgårdsskötseln. Att den praktiskt-vetenskapliga anstalten i sommar är ytterst flitigt anlitad är själfklart, så svåra som insekterna i år äro. Trädens blad stå ju allestädes liksom uppträtta, genombitna af insekterna, och man kan icke annat än vänta ett dåligt fruktår.

Det var den 14 december 1889, vid Entomologiska föreningens tioårsfest, som frågan om inrättande af en entomologisk anstalt i Sverige braktes på tal, och år 1896 var frågan äntligen så mogen, att riksdagen anvisade medel till upprättande och underhåll af anstalten i fråga. Den började redan följande år sin välsignelsebringande verksamhet och är allt fortfarande den enda anstalt i sitt slag i Norden.

I den så härligt belägna byggnaden på höjden vid det klara vattnet arbetas det oafbrutet från morgon till afton af anstaltens föreståndare, professor SVEN LAMPA, och hans medhjälpare. Här vankas, minsann, inga sommarferier, nej, sommaren är just den brådaste arbetstiden.

Långt före anstaltens tillkomst var det klart, att Sven Lampa skulle, för så vidt det blef verkligt af förslaget, sättas i spetsen för den nya institutionen.

Född den 17 november 1839 på egendomen Skeberga i Thorsö församling af Skaraborgs län, kom L. vid 11 års ålder till Mariestads skola, där han gick till 1856. En ögonsjukdom hindrade honom från att fortsätta läsningen och afbröt också efter blott några veckor hans vid målareakademien i Stockholm började studier. L. gaf sig då till bokhållare på egendomen Hallansberg i Västergötland, hvilken plats han innehade i två år. Under denna tid studerade han äfven flitigt landtbruksböcker, samlade och examinerade växter och bildade också Mariestads museum.

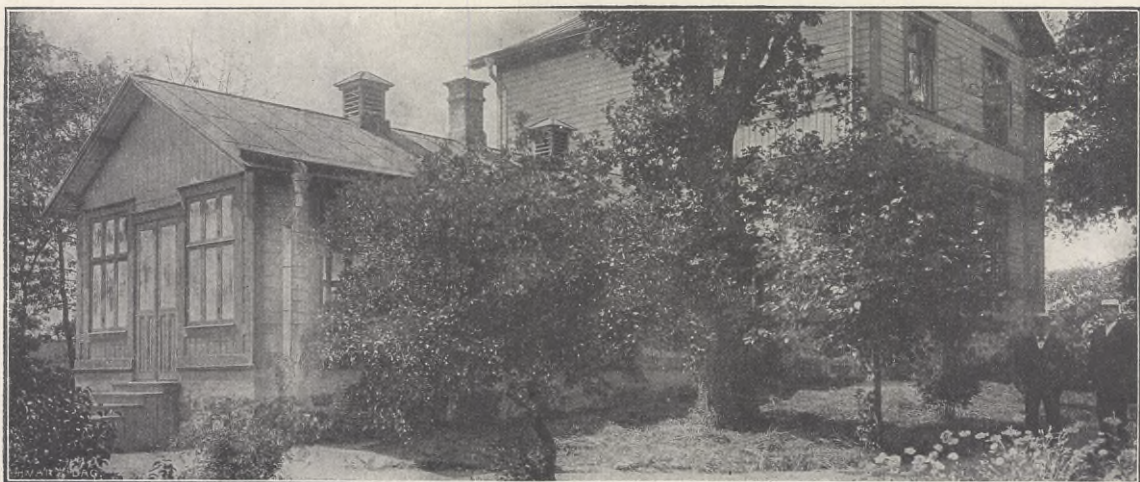
I januari 1860 ingick L. som betalande elev vid Julpa landtbruksskola i Västmanland. Våren 1860 lämnade han densamma efter undergången examen och gjorde samma år på hösten en utrikes studieresa till Köpenhamn, Brüssel och Paris. Han

var sedermera till hösten 1864 förste lärare och vice föreståndare vid Julpa, hvarpå han flyttade till egendomen Igelsta i Tillberga socken, som innehades af hans svärfar. Denna egendom befann sig emellertid i ett synnerligen dåligt skick och efter de för allt svenskt jordbruk så svåra åren 1867 och 1868 lämnade L. egendomen till en arrendator. Själf begynte han åter samla och studera insekter och gjorde för den skull åtskilliga resor i Sverige.

År 1878 flyttade L. till huvudstaden, hvarest han följande år började arbeta å riksmusei entomologiska afdelning, och fortsatte därmed i 18 år. 1887 erhöil han plats som praktisk entomolog vid Landbruksakademien, hvilken befattning sedermera överflyttades till Landtbruksstyrelsen. Under tjänsteresor 1887—97 har L. varit i tillfälle besöka nästan alla svenska landskap.

Utän ansökan, på Landtbruksstyrelsens förord, erhöil L. 1897 platsen som föreståndare och professor vid statens entomologiska anstalt. Och sedan dess har han därstädes varit oafbrutet verksam med sina gagnande undersökningar för hög och låg. 1891—1901 var L. också redaktör för Entomologisk tidskrift, där man kan läsa en mängd artiklar af hans penna, liksom i »Uppsatser i praktisk entomologi», hvilken publikation redigeras af L. och hittills utkommit i tolf årgångar.

»Våra för fruktträd och bärbuskar skadligaste insekter», med 40 träsnitt, är ett arbete af den skicklige vetenskapsmannen, hvilket han själf betecknar som det nyttigaste han gjort. Och nyttig vill han vara! Åt den enbart teoretiska kunskapen skakar han gärna på hufvudet, åt undersökningar, som i det stora hela icke kunna gagna, utan blott äro ett utslag af fäfängan, småler han. Och dock är Sven Lampa, denne hedersman, en mycket poetisk natur, som i hög grad njuter af naturens skönhet rundt om den entomologiska anstaltens byggnad, i hvars öfre våning han har sin bostad, och med rörelse åser solnedgången i Brunnsvikens klara vågor... Ett nyttigt lif, ett lyckligt lif, om också vinterkvällarne, då snön ligger rundt om i skog och mark, kunna förefalla en smula långa — hvad kan man i det stora hela mera begära?

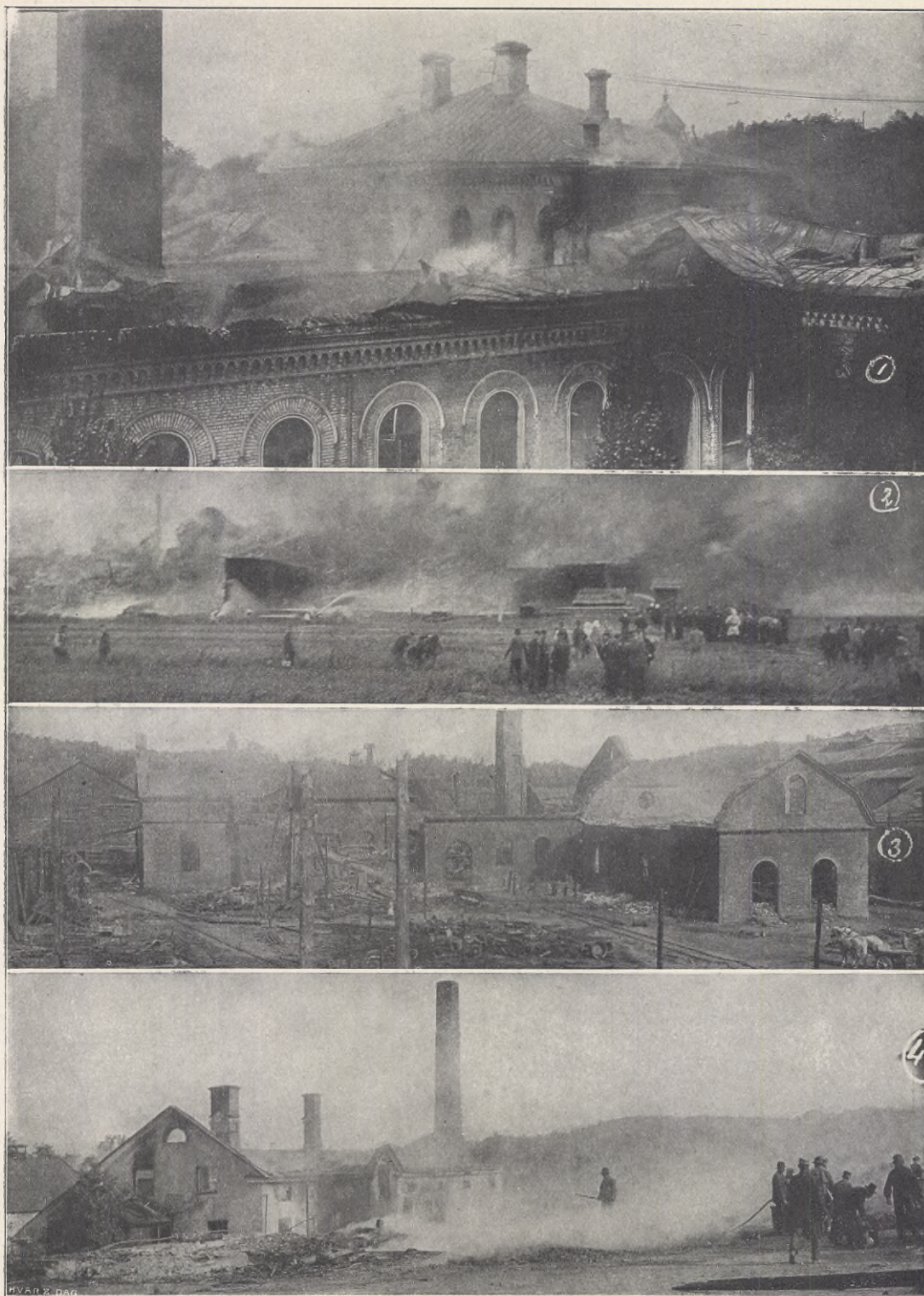

HVAR 8 DAGS FOTOGRAF I STHLM.

Kitché: Kem. A.-B. Bengt Silfversparre Sthlm.—Gbg

STATENS ENTOMOLOGISKA ANSTALT.

DE STORA ELDSVÅDORNA DEN 15 JULI.

1. GÖTEBORG. Renströmska Badanstalten härjades af eld, som fullständigt ödelade den stora bad- & tvättinrättningen. Man hoppas nu i Göteborg att få den länge dryftade frågan om lämpligare anordningar med *simbad* ordnad. (Foto. Rinman, Gbg.)

2. GÖTEBORG. Tingstads Träförädlingsfabrik å Hisingen hemsöktes af brand medförande arbetsförlust för 250 arbetare jämte en skada uppskattad till 600,000 kronor. (Foto. Gust. Hagman, Gbg.)

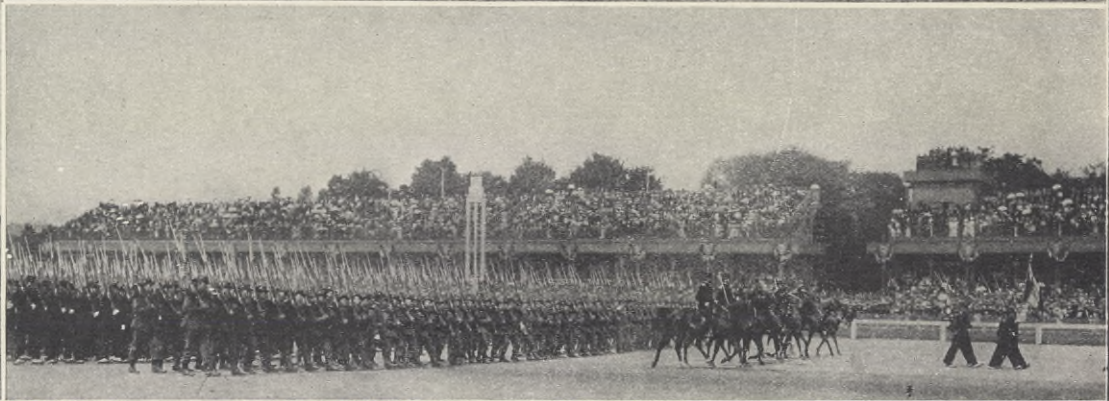
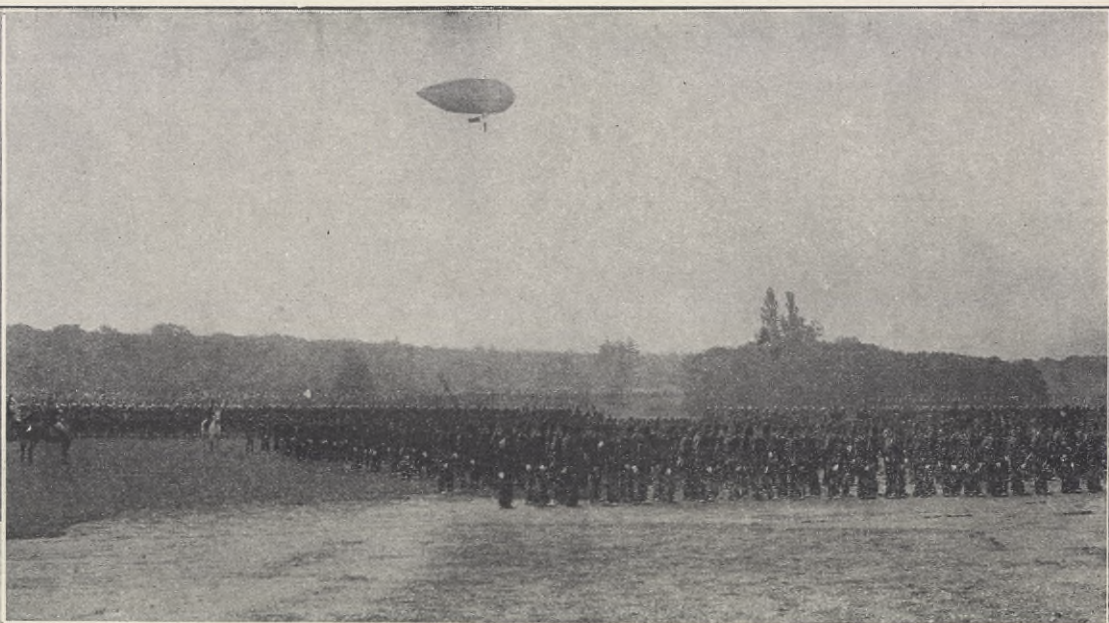
3 & 4. ÅTVIDABERG. Det Adelswärdska godset, hvilket genom den nuvarande fideikommissariens förmåga och energi vuxit upp till ett helt industrisamhälle, blef denna vådelsdag platsen för en förödande eld. Därvid nedbrunno: möbelfabriken, snickerifabriken, mejeriet, ångpannehuset samt kopparhyttan, tillförande olika Brandförsäkringsbolag en millionförlust. Den öfre bilden visar platsen för den nedbrunna raffinerhyttan, den nedre mejeriet och möbelfärdelningstomten.

(Foto. Thorin, Åtvidaberg.)

LEO XIII'S LIFTJÄNARE.
PIE CENTRA.

TRUPPREVYN Å LONGCHAMPS DEN 14 JULI.
SANTOS DUMONT ASAG REVYN FRAN SIN BALLONG.

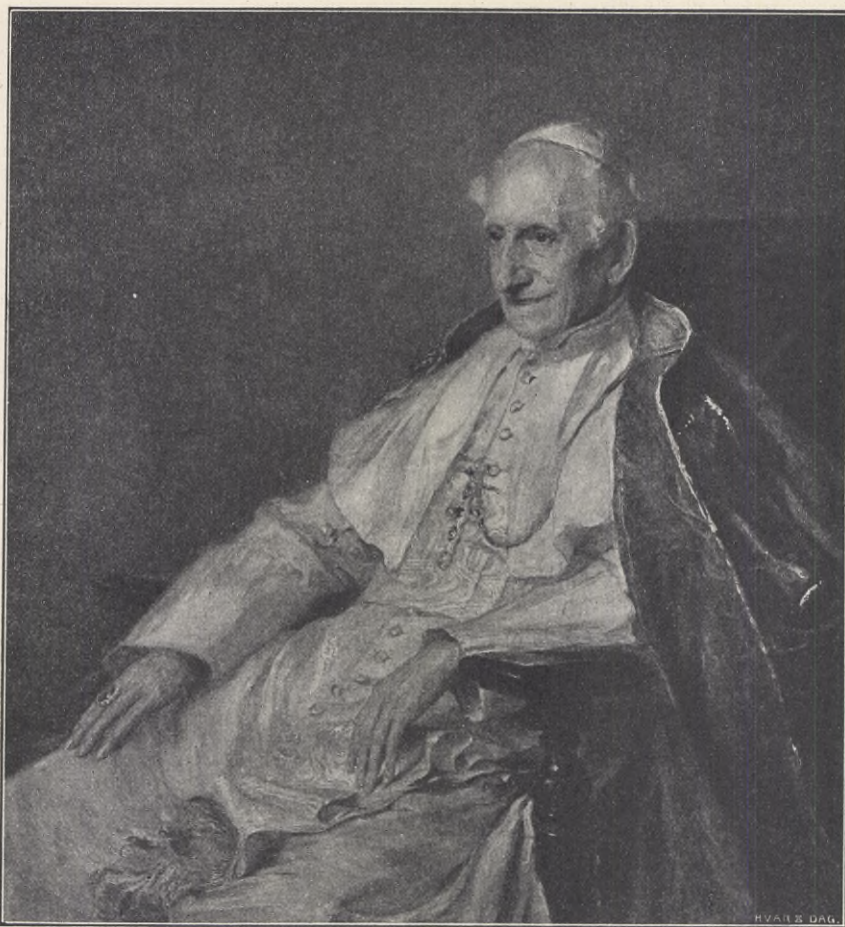

KEJSAR WILHELM I NORGE
Snapshot från ankomsten till Bergen.

Å den nedre bilden synes den nya franska uniformen, Khaki-modell, mörkblå med röda epåletter.

Kliché: Kem. A.-B. Bengt Silfverparre Sthlm.—119

LEO XIII †.

«»- fotograf. FÖDD D. 2 MARS 1810 : PÅFVE 1878 : DÖD D. 20 JULI 1903. FH-84: Benet Silfverparve.

UR SKYMNINGEN

Skiss för HVAR 8 DAG af Eric Blacagi.

En obetydlig historia. — Eller säg, att det inte alls kan bli till någon historia. Ingenting om sorg och lycka och livets händelser, — något som man möter en gång i skymningen, det som dyker upp ur mörkret och korsar ens väg och är borta. — Ett par tankar, bundna ihop af en tråd, som icke en gång är moralens. Ingenting annat.

— En gång kom en liten flickunge till mig i sin mammas salong och frågade, om jag ville se hennes bästa vän. Men vännen befanns bo i drifhuset.

Då kom flickungens mamma, som var den gladaste mamma jag känt, och skrattade och gick med, och flickungens pappa och hela middagssällskapet traskade ut till drifhuset för att se på vännen.

»Men ni får inte ta' i honom hårdt», sade den lilla flickan, »det tål han inte, ty han kom från himlen i förgår».

»Åh, kom han från himlen i förgår», sade vi, »nej, då kan han naturligtvis inte veta, hur det går till på jorden!» Och vi lofvade, att vi skulle vara mycket försiktiga.

Men det var en, som var försiktigare än vi, och det var vännens mamma.

Hon var ändå en tämligen bildad och umgän-

gesvan ulmerdoggsfru, men antingen vi råkade störa hennes söndagseftermiddagslur, eller hon från första åsyn fick klart för sig, att vi inte kunde vara någon lämplig bekantskap för hennes unga söner och döttrar, men hon var den ovänligaste ulmerdoggsamma, jag någonsin träffat på.

Det finns inte ord för ett sådant oväsen, som hon ställde till, när vi öppnade dörren till hennes upphettade drifhusboudoir, hon föraktade att stiga upp och komma emot oss, men hennes kedjor borta i hörnet skramlade och bändes hotande, och hon drog till med att skälla i raseri så ursinnigt, att det kom den lilla flickungens mamma att hoppa i hjärtängslan ut öfver en drifbänk, så bra som hon inte hoppat på tjugu år, ty hon trodde, att ulmerdoggsamma var lös och ämnade mörda helst henne.

Men ulmerdoggsamma var inte lös, utan mycket bunden, och det var helt och hållet enfaldigt af henne att genom detta första ohyfsade bemötande försöka tillvinna sig en simpel respekt.

Jag förmodar, att hon insåg det och blygdes, ty hon lugnade sig något och tillät sin sons bästa vän att få komma in och tala några ord med ynglingen.

Det var tydligt, att den utvalde var den lille grå. Det var alldeles tydligt, att den lille grå skulle ha flicktycke.

Han var ljus och mjuk och silkeslen, just som små flickor vilja ha det, och skulle en gång bli stor och morsk och rasande stark och öfverlägsen — ja, just som flickor vilja ha det.

Flickungen hade stolt förevisat honom ute i dagsljuset och underhållit honom en stund med sina smickrande åsikter om hans lilla blinda person, då det föll hennes pappa och någon annan ovis man in att de äfven skulle betrakta älsklingens bröder och båda ulmerdoggsmanman taga fram dem, ty det var temligen mörkt där inne i halmalkoven. Men en sekund därefter stod den lille flickans pappa ute på sandgången och svängde två blödande fingrar och hasplade upp en lång rad ord, som jag aldrig trodde fanns i den lille flickans pappas inre. Ty det var inte utan att ulmerdoggsmanman hade bitit honom.

Vi i dörröppningen hade hört ett groft hväsande murrande och sett ulmerdoggsfruns ögon lysa röda och hvassa öfver den krälände och kraflande hopen borta på halmbottnen — sedan bröt den morrande åskan ut i en ilsken blix, och, som sagdt, flickungens pappa kom ut och talade förfärligt illa om den grå ulmerdoggsfrun och hela hennes släkte och lofvade dem i hastigt mod en hastig död, och den lille flickungens mamma till ombyte skrek och skrattade.

Den lille flickan själf var visserligen bedröfvad öfver detta hänsynslösa beteende af vännens mor, men hon stod i det hela taget obetingadt på hennes sida och bevisade skarpt för sin pappa, att han aldrig haft att gifva sig i slang med fru Lala, denna kunde inte ha lust att få sina barn förkylda och förderfvade för folks nyfikenhets skull!

Men mig ensam, som sedan en timme är den lille flickans vän, delgifver hon på hemvägen i ett stort förtroende den hemliga grunden till brottet.

Hon går då stilla och allvarlig bredvid mig och talar om det i den ton man talar om sådant, som drager skam öfver någon, och som icke ofta får talas om.

»Ser du, jag skall säga dig, att pappa vet det inte, men denna gången var Lala tvungen att bitas, nu kunde hon inte låta någon få se hennes valpar — därför — att, ser du — den lille flickans röst är tätt invid mig och hviskar skyggt — »två af dem äro inte riktiga.»

»Nej, hvad menar du?»

Flickungen ser på mig förvirrad som en, som hoppats på förståelsens hjälp — men trots allt skall hon gå till sanningens botten; och hennes motiv är att rättfärdiga modern Lala, därför må andra hänsyn vika.

Och åter, med en ursäktande, skamsen röst, som en som ofrivilligt blifvit vittne till något, hon helst önskat aldrig veta något om:

»Jag såg alla valparne en gång, när Lala var ute, och det är två till, som äro ljusgrå som Grey, men just de två äro alldeles fel» — hon letar bekymrad efter ordet — »alldeles felvuxna. Deras fötter stå inåt, så de kunna inte ens krypa på dem, och begge två ha svansarne invuxna, de kunna alls inte röra dem — det ser så otäckt ut —»

»Åh, stackare —»

Flickungen förstår, att jag har fattat hela vidden af olyckan och tager genast till med trösten.

»Ja — men det gör dem inte så mycket; Stall-Johannes säger, att det kan aldrig bli något af dem, och då dödar han dem med kloroform, innan de hinna till att få se, men du kan veta, att det är värst synd om Lala, det är så förfärligt för henne, om någon får se dem, därför är hon så rädd, att någon skall komma dem när och upptäcka att de äro så missbildade! Det är ju inte underligt, att hon bits!»

»Nej, det är ju inte underligt!»

Och när de andra komma uppe i salongen och tuta i dombasun öfver den vilda fru Lala, som förgriper sig på sin egen herre, nicka den lille flickan och jag åt hvarandra, vi veta ju, vi, hur orättvist de döma Lala. — Ty hon var ju tvungen till detta — åh, kära, tänk hennes valpar, de två stackarne, som inte voro riktiga, om elaka ögon hunnit få syn på dem! Nej, det är väl, det är riktigt väl, att hon kan bitas, fru Lala! —

Det är ju ingenting. Detta kan ju aldrig bli till någon historia. Flickungens pappa dog inte af bettet.

Men jag kom att tänka på den drifhusscenen en kväll, när främmande skuggor väfde öfver vägen och höstens grå enfornighet drog tankarne ut i långa linier, som ringlade fram ur skymningen och kröpo bort i mörkret.

Jag går en eftermiddag på senhösten ensam upp öfver Hökåsarnes vida marker. Jag går inte för min glädjes skull, jag tycker inte om att gå och drifva ensam ute i obygd och hagmarker — på hösten — i skymning — och blåst — nej, jag har nog ett mål.

I morgon är släktmiddag, stor utställning af gamla tanters rynkiga sidenklädningar och gamla farbröders belåtnaste ansikten, och allting är som det skall vara.

Men se, det fattas en blomma till bordet, det fattas den tredje röda liljeblommen, som skall trona midt på bordet för symmetriens och fridens skull, och jag är gamla tanters och vackra flickors dräng, de skicka mig ut i höstmörkret och råkylan till att finna den tredje röda liljan.

Det är ju lättvindigt som i sagan. »Gå, olyckliga barn och sök röda liljor ute i de gråbruna hagmarkerna af en Västgötaås — en sen höstdag, när vinden slår kall och sträf inne öfver de frostbitna myrmarkerna och luften står tung och tjock och väntar snön. — Kom inte hem utan liljor —»

Men liljorna lära växa och frodas och blomna i ett litet utgårdstorp någon städs, åt något håll, långt bort — är det någon som har sett, någon gång, för länge se'n, men tör mig är ju det en enkel sak att undersöka, det gör ju mig ingenting, om det är några halfmil.

Till en början är det ändå fint värre. Uppe genom skogen går en körväg af två hjulspår, sjunkande ut i mosskärr ibland, glidande undan ute på stenhällar ibland, hjulspår ändå; och solen ligger violett öfver björkarnes röda ris, och åsarne ned öfver mot sjön gå i gråblå linier, och världen ligger utför mig och är stor och grann och vid i vinterdagern. —

Sedan tar det slut; hjulspåret tar slut, sjunket i jorden, utrunnet i mossan, dagern tar slut, glider öfver i grått, jag kommer inåt åsen och trefvar mig ut öfver myrar och mader, där de gula starrtufvorna stå styffrusna och rista i vinden, jag tror ju, att jag går på en stig, ty någon gång är där en bräda lagd öfver de isiga gölarne, eljest kunde det lika godt vara räfstig och harstig. Jag är en energisk själ och vackra flickors dräng, men jag börjar förtvifla, jag tänker, att det kan aldrig i världen finnas människor och lefvande varelser härute. — Så litet som röda liljor.

Men sedan stigen har böjt in öfver en skogsfälla, där jag fastnar i granstrafvar, och marken är hal af barr, står jag plötsligt uppe vid ett mörkt hus, grått och ruggigt, men tämligen stort; jag förstår, att jag är kommen till utgårdern, som har torpet, som har de röda liljorna.

En grofvuxen pojke står ute på backen och kvistar ris, han stirrar på mig, så ögonen gå ut på skaft, jag kan godt förstå, att han aldrig har sett en sådan som jag komma hit upp, att han öfver-

hufvud taget aldrig har sett en främmande människa gå härute.

Jag frågar honom efter vägen till Hultet — jag skulle tycka om att finna en stig.

Pojken sneglar åt sidan ett slag på sitt samvetes rishög sedan på mig, och jag är intressantare, kan jag tro, ty han erbjuder sig utan vidare att gå med och slänger in yxan.

Jag får veta, att han heter Lars Jakob. Sedan får jag inte veta något mer. Denne yngling är en sluten och försagd natur.

Men jag är glad att få förlita mig på hans redliga ansikte, när vi nu åter irra ut öfver ljungbackar och mossar och sist draga igenom en svart skogslänga, där inte ens räfstig eller harstig nu är till synes.

Och detta är vägen till människors hem — härute öfver dessa omarkerna gå människor hvar dag hem — öfver isarne om vintern — i vårgyttjan, i hösträgnen. —

Ett ljus lyser till upp öfver en backe.

»Det är Hulleb», säger pojken tröstande, ty jag har frågat många gånger, om inte vi äro där.

Men då börjar han ock tycka, att han skall ha några upplysningar om mig och frågar rent ut, hvad jag skall däruppe att göra.

Jag berättar honom samvetsgrant om de röda liljorna, men som jag inte har någon anledning att tänka, att han tror mig, ber jag honom följa mig in, jag önskar ju ändå af all makt behålla honom kvar för hemvägen.

Vi komma uppför stigen och in öfver förstugubron, ni vet, den där grå förstugubron, som har till lifsuppgift att förhjälpas mänskligheten fram, till torp och fattigstugor.

En spinnrock surrar så hårdt innanför, att ingen hör vår knackning, men jag famlar upp dörren, och ett skarpt eldsken slår emot oss, och det första jag ser i det irrande ljuset tvärs öfver stugan, är den sökta liljan, som skjuter två blommande stänglar högt och står i eldskenet klarröd och lysande upp emot den svarta rutan.

Sedan märker jag, att vårt inbrott har åstadkommit ett stort virrvarr. — Det är inte att säga, att det är någon stilla och sofvande stuga!

En spinnrock sparkas omkull och ligger på golfvet och surrar vidare, det är något annat, som surrar, det är något, som går och riffer uppåt en vägg, det skrattar inifrån en vrå, någon träter på någon bortom spiselmuren, kastar kläder och bylten inåt en säng — en liten käring springer fram på golfvet, där eldskenet får fatt i henne och vrider till henne i rött, hon är trasig och anskrämlig. —

Jag har ju inte gjort den käringen något ondt, men hennes ögon gnistra öfver mig, jag ser, att hon skall ösa öfver mig med ord som hett vatten, jag ser det på hennes mun, innan hon hunnit få upp den till ett ljud, och jag väjer snabbt och vipper till mitt fattiga värn — »Liljan där — jag skulle så gärna vilja köpa den röda liljan, jag har gått fördenskull, jag har» — Vatnet kommer öfver mig — »Vi ha inga blommor, vi säljer inga blommor, vi har visst inga blommor, hvad är han för en — hvem bad en gå hit — —.» Sist hör jag inte, hvad hon säger, det sprakar ihop med knastrandet från spiseln, hon är så löjligt röd i eldskenet. — Men jag ser mot något annat, det är något som kryper fram bakom käringen, kommet upp ur mörkret, ur surrandet bort från spiselvrån, det kryper öfver golfvet i en hög af kläder, det bildar sig till ett ansikte, en rund och ofärad barnkind, som tittar upp i eldskenet, två irrande ögon, som ha stora hvitor under en gul och rynkig panna, men munnen är stor och slö och formar sig till omedvetna ljud —

Käringen ser min blick, som går ned mot golfvet, hon vänder sig hetsigt om och griper efter byllet, som rullar iväg — hon snurrar af med in mot den skumma sängvrån, jag ser en lång och vissnad hand, som slår i luften, och öfver skrattet därinifrån sticker det upp ett skrik. —

Då håller Lars Jakob i min arm. »Det går aldri till att han får blomman, ja' må tal' me'na Katrina, ja', som känner na'; gå ut!» Pojkens röst är viss och bestämd, det är han, som råder, och det är jag, som skall gå ut, och utan att göra mig reda för skäl eller grunder, släpper jag dörren och går, lämnande pojken mynten för underhandlingen — jag ger honom dubbel mer än hvad kloka tanter bestämt, men inte ändå, nej, inte för ord och pengar, tror jag, att han får den röda liljan — från denna käringen och detta spöknästet. —

Jag står ute på förstubron och ser grantopparne stå svarta upp emot en gul himmelsrand, men mörkret sitter och rider uppe öfver takpannorna, och eldskenet från fönstret ligger och darrar i en gul fyrkant öfver backens frosthvita gräs — jag vet själf, att jag står där och rister till i rädsla, jag ginge inte in i den stugan igen, — för den käringens ögon, som gnistra öfver mig, för det som skrattar inifrån mörkret. — — —

Lars Jakob kommer ut öfver bron, jag går med honom utför trappan, ned öfver stigen, jag är glad åt hans redliga pojkansikte, jag är så glad åt, att det är han, som går där bredvid mig. Han har den röda liljan. Jag frågar honom ingenting, jag ber honom blott följa mig hem, ända hem — med liljan — och för den svåra stigens skull — och för skymnningen. — Det lofvar han, jag är ju honom en intressant individ,

Sedan är det han själf, som börjar tala till mig om stugan, spöknästet; han tänker väl, att det något måste klargöras, och han drar upp det i några få sträffa ord med sin tjocka lugna röst.

»En kan rakt bli skrämder, så som hon regerar, Katrina, de e' för barnungarne, hennes, se, hon har två småjätter, som e' fånar, må vet, di kan int' nå' tal', di springer omkring på golfvet och surrar jämnt, och hon, Katrina, e' så gali rädd, att nå'n må få se dem, hon tycker, de e' en slik skam, må vet, så därför e' hon blifven så ilskt mot folk, Katrina.»

Då ser jag det ju. — Det är ju Lalas ögon, som lysa röda och hvassa i mörkret, Lala, som värnar sina ungar och hugger och biter — det är ju inte underligt. —

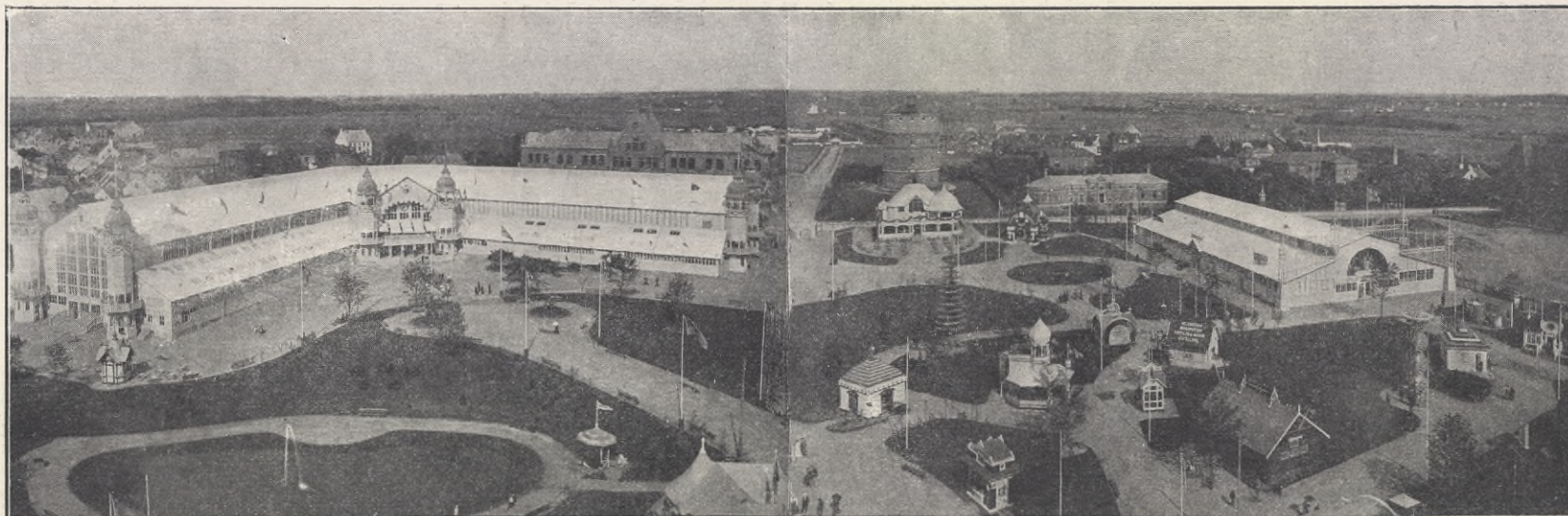
»Nej, det är ju inte underligt», säger jag, och pojken stirrar till på mig, ty sist talte vi om något annat.

Vi gå ned genom skogen, som ligger svart och stelnad till natten och trefva åter ut öfver myrmossar och skogsrodjen, där vinden kryper utefter marken och enbuskarne ligga som svarta djur, och framför mig öfver pojkens axel gungar den röda liljan, som skall trona på släktförsamlingens festmiddagsbord och förskaffa mig en ovanskelig heder och vackra flickors gunst — därför att det är jag, som hämtade den i höstrusk och mörker långt ute från obygdens ned till mänsklighetens tjänst.

Men därför att det är jag, som stal den där färglickan från de fattiges fönster, när jag sitter och stirrar på röda liljor, som skimra under kronljusen, ser jag dem stå lysande i eldskenet upp emot en svart ruta — ett utgårdstorp ur höstmörkret, stugan, spöknästet, som aldrig sofver stilla, en blek barnkind, som tittar upp i eldskenet, två irrande ögon med stora hvitor och intet af tankar under en gul och rynkig panna, och jag hör gång från gång — öfver knastrandet från spiseln, öfver den utslitna käringrösten — det som skrattar dödt inifrån mörkret. —

NÅGRA BILDER FRÅN DEN VACKRA HELSINGBORGSUTSTÄLLNINGEN.

Efter fotografier af hoffografen C. Dahlquist, Helsingborg.

HVAR 8 DAG.

En del fotografier från denna utställning hafva tidigare återgifvits i HVAR 8 DAG, men de vyer som synas ofvan lämna en så särskildt god föreställning af densamma, att vi velat införa dem, dels till minne för dem som redan varit där och dels för att intressera våra läsare i öfrigt för den utomordentligt vällyckade framställningen af svensk industri och svensk konst i våra dagar.

FRÅN RIKSGRÄNSBANANS INVIGNING.

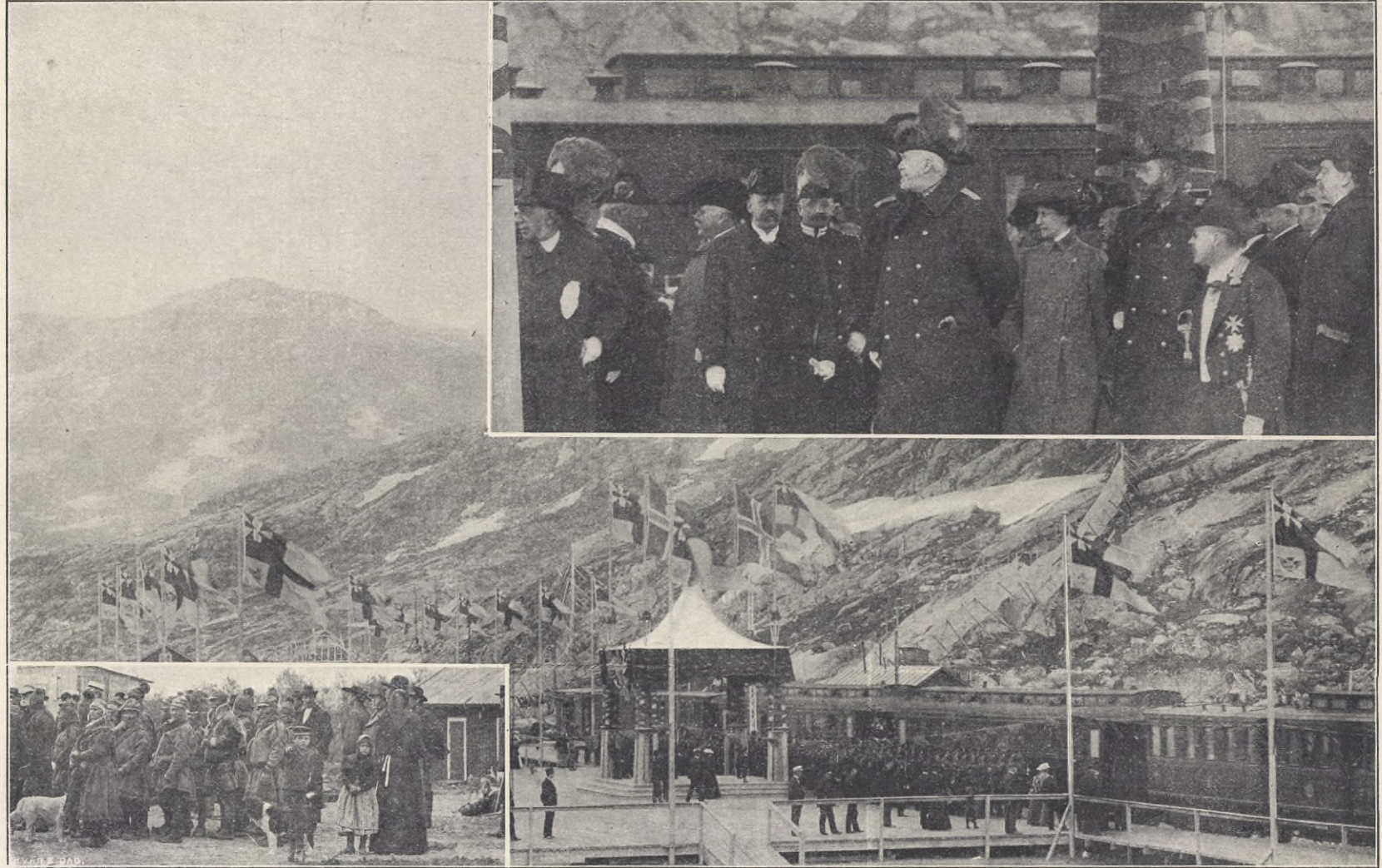

Foto. Borg-Mesch, Kiruna.

LAPPAR SAMLADE VID AVISKOJOKK för att se och få tala vid Konungen.

Den betydelsefulla järnvägsled, som förbinder det nordligaste Sverige med landets öfriga delar och som, med Konungens ord, skall ännu mera närma de två själfständiga rikena på den Skandinaviska halfön till hvarandra och sålunda befordra de båda brödrafolkens väl, *Riksgränsbanan*, är nu högtidligen invigd. Om detaljerna vid de festlighet er som ägt rum å ömse sidor gränsstationen ha alla tidningar lämnat utförliga redogörelser, hvadan HVAR 8 DAG inskränker sig till att låta några förtäfliga bilder af fotograf Borg-Mesch lämna e.

KUNGLIGA TÅGET VID RIKSGRÄNSENS STATION.

Konungens ord, skall ännu mera närma de två själfständiga rikena på den Skandinaviska halfön till hvarandra och sålunda befordra de båda brödrafolkens väl, *Riksgränsbanan*, är nu högtidligen invigd. Om detaljerna vid de festlighet er som ägt rum å ömse sidor gränsstationen ha alla tidningar lämnat utförliga redogörelser, hvadan HVAR 8 DAG inskränker sig till att låta några förtäfliga bilder af fotograf Borg-Mesch lämna e.

KONUNGEN, KRONPRINS GUSTAF OCH PRINSESSAN INGEBORG jämte statsråd m. fl. vid Riksgränsen.

Om detaljerna vid de festlighet er som ägt rum å ömse sidor gränsstationen ha alla tidningar lämnat utförliga redogörelser, hvadan HVAR 8 DAG inskränker sig till att låta några förtäfliga bilder af fotograf Borg-Mesch lämna e.

Kivohé i Kem. A.-B. Bengt Sjöberg-are. Skim.-Gbg

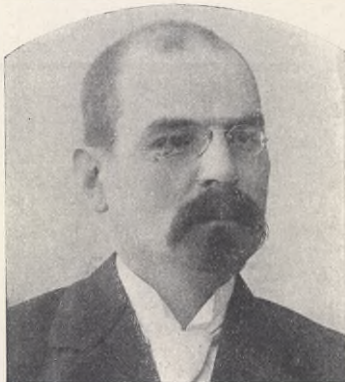

Kliché: Kem. A.-B. Bengt Sjöforsparre, Skåm—Gbg.

RIKSGRÄNSBANANS INVIGNING: Öfverst: Vy af berget Kiruunavaara å hvars högsta spets, "Statsrådet" anbringats konungens namnchiffer. Till detta åtgick icke mindre än 1,000 meter lärft i dubbel bredd — det rör sig om dimensioner bland de stora vidderna. Den nedre bilden togs efter det kungliga besöket i Kiruunavaara grufvor. Jämte Kronprinsen (1) igenkännas Landshöfding Svedelius (2) och Disponenten Hj. Lundbohm (3) m. fl.

FINSKE MÄN. VI.

Den under synnerligen sorgliga förhållanden i Berlin nyligen aflidne, finske vetenskapsmannen,

Kliché: Bengt Sjöforsparre.
Lyceilektorn, Fil. Doktor J. A. LYLÿ.

DEN ANTARKTISKA UNDSÄTTNINGSEXPEDITIONEN.

Som bekant, beviljade riksdagen anslag till en undsättningsexpedition, som skall uppsöka Nordenskjöld och hans kamrater. »Frithiof», det fartyg som expeditionen skall använda och som förut tjänstgjort under Wellmanska, Kolthoffska och Baldwinska expeditionerna i de norra polarregionerna, anlände i slutet af förra veckan till Stockholm. »Frithiof» är ett smäckert barkskepp om 250 tons brutto dräktighet och 139 registerton netto, således något mindre än »Antarctic», och har en 50 hästkrafters maskin. Ensam gifver denna fartyget 8 knops fart eller, när seglen tillsats, 10 knop. Längden är omkring 120, bredden 26 fot, samt djupgåendet 13 fot. Typen är den för ishafsfarare vanliga, och skrofvat är utombords beklädt med en ishud af greenheart. Besättnings sammansättning är följande: Chef är, som bekant

Kliché: Bengt Sjöforsparre
H. O. F. GYLDÉN,
expeditionens chef.

för expeditionen kapten Gylden. Sekond och vakthavande officer blir löjtnant Blom vid flottan, 1:e och 2:e officerare reservunderlöjtnanterna vid flottan Melander, hvilken nu i egenkap af kapten fört ångaren från Tromsø, och Bergendal. Läkare är dr Torgersrud. Expeditionens zoolog blir, som bekant, docenten Klinckowström. För öfrigt hoppas man, när detta skrivs, få två maskinister och två eldare, äfvenledes från flottan, ehuru detta ej är definitivt afgjordt, så till vida som permission ej ännu meddelats vederbörande. Den öfriga besättningen, förutom kokken utgörande 9 man, uttages från flottans beväringmanskap.

Chefen för den blifvande argentinska undsättningsexpeditionen, kapten Irizar, f. n. militärattaché vid beskickningen i Köbenhavn, åtföljde expeditionens chef från Kristiania.

Vid Rosenviks varf vid Stockholm blir »Frithiof» förhyrad och inredd. Affärden från huvudstaden är beräknad till den 15 augusti.

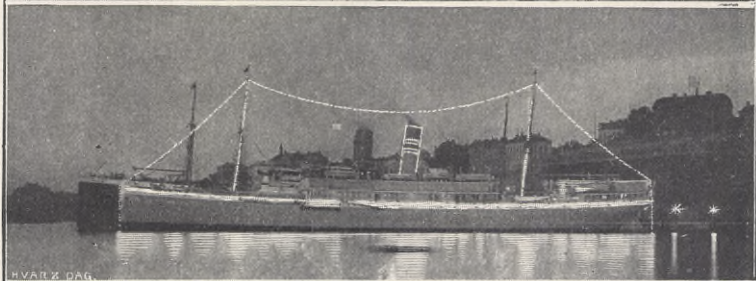
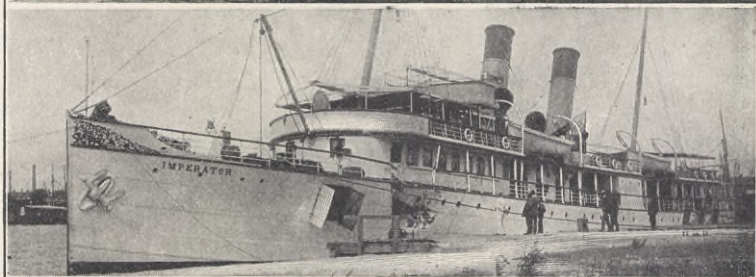
Hufvudredaktören för franska tidningen »Matin», monsieur Pierre Giffard, mötte i Dalarö. Som bekant, har på hr Giffards initiativ en subskription igångsatts för utrustande af en vetenskaplig fransk undsättningsexpedition.

*

Tyska postångaren »Imperator» samlade den 12 juli strax utanför Trelleborg med Stettinångaren »Robert Köppen». Den senare ångarens bog rände in i »Imperators» babords bog, å hvilken flere plåtar bräcktes, så att ett stort hål bildades ofvan vattenlinjen. »Imperator», som kom från Sassnitz med post och passagerare, fortsatte sin färd mot Trelleborg, hvars hamn äfven »Robert Köppen» försökte uppnå. Efter nära en timmes starkt forcerad färd, låg »Imperator» vid sin landningsplats, men då låg också fördäcket så godt som i jämnhöjd med vattenytan. En af »Imperators» passagerare är skadad, ehuru obetydligt.

*

Feldmarschall och Seydlitz, de båda stora tyska ångarne, som hitförde Deutsche Schiffbautechnische Gesellschaft, lämnade på torsdags morgon Stockholm, sedan de artiga tyskarne ombord gifvit en storartad bal för svenskarne. Huru den illuminerade Feldmarschall tedde sig i julnatten, kan man få ett begrepp om af vår intressanta fotografi, tagen kl. 11 på natten.

Öfverst: FRITHIOF utrustas för undsättningsexpeditionen. (Foto. HVAR 8 DAG.)
 Mellerst: »IMPERATOR» efter kollisionen. (Foto. Wahlberg & Kabner, Lund.)
 Nederst: »FELDMARSCHALL» kl. 11 på natten, illuminerad under bal. (Foto. HVAR 8 DAG.)

VETTERN RUNDT. GÖTEBORGSRODDARNE I KÖPENHAMN.

DE FYRA SNABBAST CYKLANDE:
 I:sta pris: Fredrikson, Stockholm.
 II:dra » Gustafson, Huskvarna
 III:dje » Morén, Stockholm.

GÖTEBORGS RODDKLUBBS lag eröfrade tvänne segrande första pris, ett för hastighet och ett för stilfull rodd. Fotografien tagen vid målet.

DEN SVENSK-NORSKA SKYTTEFESTEN I GÖTEBORG

Skytteföreningarna i Göteborg anordnade 11-12 juli en större skyttefest, hvartill hade inbjudits föreningar från närliggande norska skytteförb. Smaalenenes, Hedemarkens, Akershus och Kristiania skyttersamlag voro därvid representerade med ett sjuttio-tal norska skyttar. Norrmännen, som äro duktiga skyttar, hade sändt en stor del af sina bästa krafter och göteborgarne hade med dem att utstå en het dust. I fältmässig skjutning, som hos oss mera rationellt bedrivs, stodo sig de våra godt, under det norrmännen i s. k. finskjutning hade öfvertaget, och där särskildt hemförde flera hederspriser.

Foto Axel Larsson, Göteborg.

Festliga samkväm för de norska gästerna präglades af den angenämaste stämning, och blefvo verkliga förbrödringsfester. Kapten B. von Matern hade ett sakrikt anförande för den frivilliga skyttesaken, och länsmän O. H. Næss, från

Dröbak, tackade i ett briljant, con amore framsägd och medryckande tal å de norska skyttarnes vägnar.

Våra bilder visa en större grupp af deltagarne, samt en annan med komterade och de förnämsta pristagarne.

Klubb. Kem. A.-H. Hovig Skjutesparre. Sklm—Öbg

VERMLÄNSKA SÅNGARFÖRBUNDET.

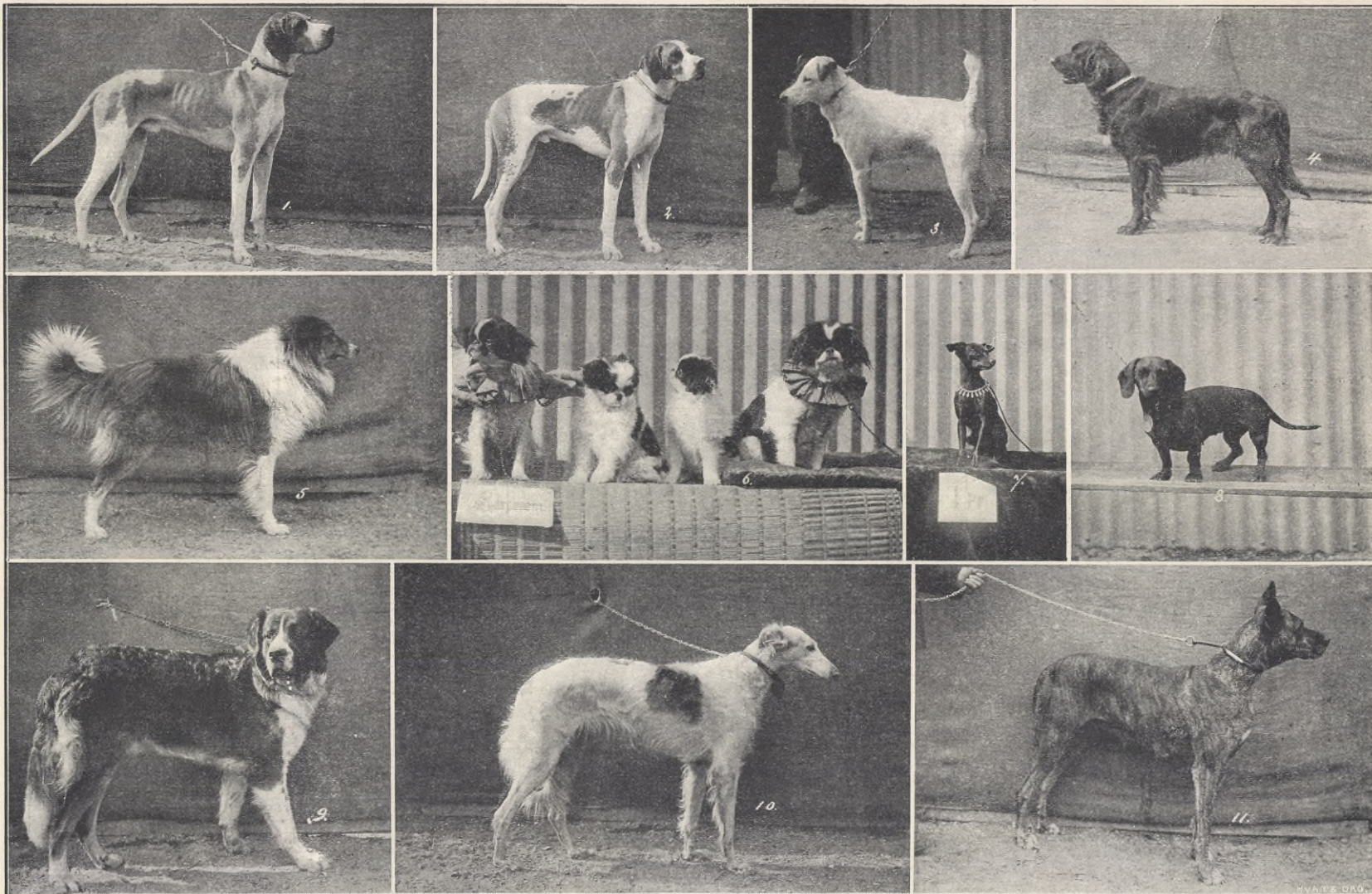

Foto. Nyström, Karlstad.

Bekant från invigningsfesten vid 100-årsutställningen i Karlstad sistlidne juni. Anföraren är Docenten G. Kallstenius, ledare af allmänna sången i Uppsala.

Klubb. Kem. A.-B. Benst Skjutesparre Sklm—Öbg

NÅGRA UTSÖKTA TYPER FRÅN HUNDUTSTÄLLNINGEN I KÖPENHAMN.

HVAR 8 DAG

— 689 —

Foto. hofotograf J. Petersen, Köpenhamn.

1) *Pointer*, tillh. grossh. Frykberg, Uppsala, 1:sta pris. 2) *Pointer*, tillh. grossh. Frykberg, Uppsala, hederspris. 3) *Foxterrier*, tillh. dir. Håkanson, Borås, hederspris. 4) *Irländsk setter*, tillh. dir. Håkanson, Borås, hederspris. 5) *Collie*, dansk, 1:sta pris. 6) *Japanska hundar*, tillh. kammarjunkarinnan Lindholm. 7) *Black and Tan Terrier*, 1:sta pris; Utställningens minste hund. 8) *Tax*, tillh. herr Sten Laurenius, Göteborg, hederspris. 9) *S:t Bernhardshund*, dansk, 1:sta pris. 10) *Rysk vindthund*, dansk, 1:sta pris. 11) *Dansk dogg*.

Kliché: Kem. A.-B. Bengt Sjöforsparre Sthlm.—Og

VECKANS PORTRÄTT=

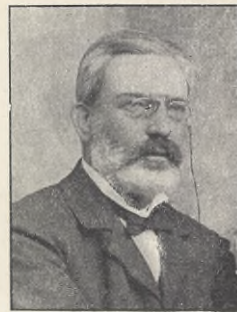
E. W. PLANCK,
f. d. läroverksadjunkt, fil. jubeldoktor, Linköping, ingick den 28 juli i sitt 85 år.

F. F. MÆCKEL,
v. häradshöfding, led. af riksdagens Andra kammare, ordförande för stadsfullmäktig i Kartstad, för Värmlands landsting m. m. fyllde den 11 juli 80 år.

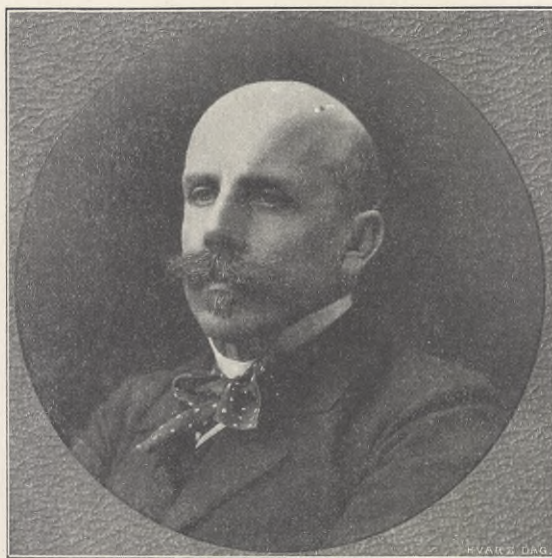
J. A. ENGLUND,
prost, teol. doktor, kyrkoherde i Neder-Luleå sedan 1869, fyllde den 6 juli 80 år. Presis vid prästmötet 1877.

K. K. A. JUNGBECK,
revisor i kammarrätten, Stockholm, fyllde den 13 juli 60 år.

C. E. SMITH,
kommendör vid Kongl. Flottans reserv, Stockholm, fyllde den 12 juli 60 år.

GEORG von ROSEN.

Till ledamot af Svenska Akademien i ledigheten efter aflidne öfverbibliotikarien, greve C. Snoilsky har akademien valt och kallat kammarherren professorn greve *Georg von Rosen*.

HVAR 8 DAG har i N:o 38 första årgången återgifvet porträtt jämte biografi af den berömda målaren.

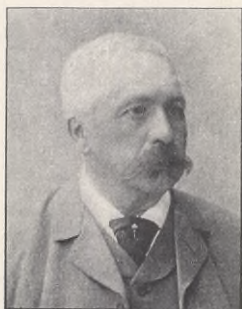
A. M. TROILIUS,
magistratssekreterare och notarius Publicus, Gefle, fyllde den 14 juli 65 år.

O. W. BILLMANSON,
landssekreterare, tillhört Göteborgs och Bohusläns landstads sedan 1880, fyllde den 23 juli 50 år.

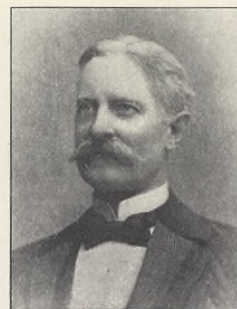
C. N. KANT,
apotekare i Luleå under 29 år, fyllde den 10 juli 60 år.

EMANUEL CEDERSTRÖM,
friherre, godsägare, ledamot af Vitterhets- Historie- och Antikvitets-Akademien, fyllde den 10 juli 55 år.

C. G. FALKENBERG,
friherre, kammarherre, Stockholm, fyllde den 20 juli 50 år.

S. H. ÅSTRÖM,
kamrerare i Gäfve-Ockelbo järnverk, fyllde den 19 juni 50 år. Sedan 20 år i nämnda bolags tjänst.

C. E. A. KINELL,
intendent i Stockholm, fyllde den 11 juli 50 år.

TREDJE ALLMÄNNA SVENSKA FREDSMÖTET I ÖSTERSUND.

Foto. Östling. Gefle.

UTFLYKTEN TILL SKANSHOLMEN.

FYRA SLÄKTLED PÅ MANLIGA SIDAN. EN NORRLANDBILD FÖR DAGEN.

Foto. Winell, Torshälla.

GUSTAF ANDERSSON, från Mällbacka bruk i Vermland, född 1829, med son, sonson och sonsonson, den sistnämnde född 1899.

Amatörfoto.

LANDSHÖFDING BERGSTRÖM (X) i sällskap med ett par herrar, hvaraf den ene, som lär vara tysk, klädt sig i pels, af fruktan för klimatet.

FRILUFTSTEATER

Foto. Rudolph. Gefle.

STRÖMDALENS FRILUFTSTEATER.

För åskådarna — ibland 1,000 personer — finnas endast ståplatser. Teatern ledes af skådespelaren Carl Engström.